

gen, als de bodem hier tegenover gelegen binnendijks.
»Wij gingen eenige schreden verder, en vonden eenen zuiveren kleibodem, ter diepte van 4 à 5 palmen, van goede kwaliteit, welke klei dieper en dieper werd tot 10 à 12 palmen toe, naar mate wij meer tot zuidoosten naderden — in de rigting van den nieuw aan te leggen dijk, en wel van zoo uitmuntende hoedanigheid, dat wij eenstemmig van oordeel waren, dat deze bodem het zwaarste zaad zal kunnen voortbrengen, en dat er in deze provincie misschien geen bodem zal worden aangetroffen, die dezen in vruchtbaarheid zal overtreffen.

»Dit onderzoek hebben wij steeds te voet tot 's namiddags te half zes voortgezet, hebben op meer dan vijftig plaatsen in verschillende rigtingen van het in te dijken gedeelte geboord, en den bodem onderzocht, en steeds was dit onderzoek bevredigend, ja overtrof schier onze verwachting.

»Wij troffen zelfs, op verschillende plaatsen, de vetste klei aan, ter diepte van 2 ellen en meer.

»De rieten zijn wij dezen dag allen zonder eenige boot gepasseerd, daar het water bijna 2 ellen beneden volle rze was afgestroomd en de meesten droog waren.

»Ten half zes 's namiddags begon het water weer op te komen, wanneer wij ons weer landwaarts hebben begeven.

Tweede dag van Onderzoek.

»Op heden, woensdag, den 14en februari 1846, hebben wij de vorenvermelde personen, nog vergezeld van *Pieter Smit*, landbouwer te Dallingeweer en schepper bij het Termunterzijlvest, het bovenbedoeld onderzoek voortgezet, en het navolgende bevonden:

»Des morgens ten 10 ure waren wij wederom op de plaats van onderzoek. Het water was reeds sterk aan den afvloei van riet. 's Middags moest het, naar onze berekening, zijn laagste stand bereiken. De wind was sterk en west.

»Terst lieten wij ons met een visschersboot, welke wij over het rijk derwaarts hadden laten heen schuiven, over de zoogenoemde groote riet zellen, om het water nog niet zoo laag was gevallen, om dezelve te veat te passeren.

»Hier overgekomen, troffen wij wederom eenen sterk met klei vermengden zandbodem aan, ter grootte van ongeveer 10 hunders. — Wij hadden eenelst medegekomen, ter hoogte van drie ellen, om den bodem nog te onderzoeken. De bodem was hier de beste, die wij gheen en al door de zandbodem hebben, terwijl het bij het nithalen van dezelve bleek, dat zich onder dezen bodem nog wederom zuivere klei bevond.

»Vervolgens beekten wij ons te voet naar het punt bij de noorderriet, waar de dijk zal aansluiten. In deze rigting troffen wij overal eenen vetten kleibodem aan, ter diepte van 10 à 12 palmen, van uitmuntende kwaliteit.

»Alhier, hebben wij den stand van het water onderzocht, en bevonden, dat bij den laagsten stand van het water, te 12 ure 's middags, het rijk 12 palmen boven water lag; waarbij moet worden opgemerkt, dat bij den heiligen westenwind van dien dag het water met eenen geweldigen storm, als gewoonlijk bij stormen, naar ons burdeel, deze nieuwe polder, op een gewone ebbe, gemiddeld twee ellen boven laagwater zal kunnen liggen: soo dat er bij ons geen de minste twijfel bestaat, of deze nieuwe polder zal, als liggende, een zeer vruchtbaar en dan de landen die op de polder liggen, even goed als de landen, welke steeds droog kunnen liggen.

»Van dat punt af aan zijn wij in verschillende rigtingen naar den Finster-polder-polder doorgedrongen, steeds te voet, hebben op verschillende plaatsen den bodem onderzocht en troffen overal de uitmuntendste klei aan, ter diepte van 15 à 20 palmen en meer; wij kwamen ten 3 ure 's namiddags op de Finster-polder-polder, te beginnen het water abtoven, water te zetten, en de dijk op te bouwen, op 's yd als boven, om ons eigenhandig gesekend.

- D. A. Bosscher.
 - D. H. Derksema.
 - P. S. Nijhoff.
 - P. P. Smit.
 - Mr. B. Boessingh.
- Voor consulenten schrift.
De burgemeester der gemeente Termunterzijl.
Mr. D. Boessingh.

Ingezonden stukken.

Nieuwe Staatsregtsleer,

VOLGENS DE VINDING VAN HET OPENBAAR MINISTERIE.

(Vervolg van no. 36)

Als een natuurlijk gevolg van de verklaarde eenen ondeelbaarheid der Bataafsche Republiek bij de staatsregeling van 1798 was te verwachten, dat ook aan de bediening der justitie eene gelijkvormigheid en eenheid van werking zou gegeven worden, zoodanig als vroeger, onder de gedeeldheid van den staat in gewestelijke souvereiniteiten, niet kon bestaan. De besturen over de Departementen, waarin toen, met eene andere vertheeling der grenzen de voormalige provinciën vervormd waren, zoo wel als de gemeentebesturen, waren administratieve lichamen, ondergeschikt en verantwoordelijk aan het Uitvoerend Bewind; ieder departementaal bestuur benoemde, op instructie van het Uitvoerend Bewind, in de verschillende gemeenten van elk departement het benoemde aantal schouten, crimineel met derzelver agenten; voor elk departement bestond een departementaal gerechtshof, ter behandeling zoo wel van criminele als van burgerlijke zaken, volgens instructie, door het Vertegenwoordigend Ligchaam vervaardigd; bij elk dier gerechtshoven werd, door het Uitvoerend Bewind, een commissaris gesteld, met last om te waken voor de uitvoering der wetten en derzelver vorm, gelijk mede een Openbare aanklager voor criminele gevallen. In geval van verzuim of misdrijf, door eenen regter of eene regthank in de uitvoering der wetten of derzelver vorm begaan, was de commissaris bij het departementaal gerechtshof verplicht, daarvan kennis te geven aan den Agent (thans Minister genoemd) van Justitie.

In het geval van verzuim, moest de agent van justitie denzelfden regter of regthank door nadrukkelijke instantiën tot derzelver pligt trachten te overreden. In dat van misdrijf, moest de Agent van Justitie daarvan, met eisch van regtsvordering, aanklagt doen voor het Vertegenwoordigende Ligchaam, om van hetzelfde de magtiging te ontvangen tot het bijeenroepen van de Vierschaar over de misdrijven der Regters, in hunnen post gedaan, welke vierschaar zoude zamengesteld zijn uit den voornoemden Agent, een aanklager, en vijf leden, uit vijf van de acht Departementale Gerechtshoven, bij toebestuur dier hoven volgens een daartoe te maken rooster en bij loting van derzelver leden te beoemen.

Te dier tijd, derhalve, was de zetel van hetgeen de nieuwere stijl het openbaar ministerie noemt, kennerlijkerwijze in den Agent van Justitie gevestigd. Het bij dezelfde staatsregeling bedoelde Hoog Nationaal Gerechtshof was alleen voor de bijzondere bij de wet bepaalde gevallen bestemd, en kon mitsdien op de algemeene regtsbediening geenen invloed uitoefenen.

Anders werd dit bij de eerstvolgende der staatsregelingen van dat onbestendig tijdvak. In 1801 werd het Nationaal Gerechtshof belast met het toezigt over de gerechtshoven en regtbanken in de Bataafsche Republiek, en daarbij werden behalve den gewonen Publieken aanklager, of Procureur-Generaal, aangesteld drie Nationale Procureurs of Syndici, te zamen uitmakende het Nationaal Syndicaat, surveillerende (zoo was de stijl van dien tijd) alle collegiën en magistraten, nationale en departementale of minder georganiseerde, van welke de eerste twee de algemeene en de derde de bijzondere waren, en, door het Staatsbewind (het voormalig uitvoerend bewind (vervangende) werd, behalve een algemeene secretaris, toegewezen een Secretaris van Staat voor de buitenlandsche zaken, drie Secretarissen van Staat, of wel even zoo vele Raden, eene uit dien tijd bestaande, voor de zaken van de marine, van den oorlog, van lande, en voor de binnenlandsche, een, eindelijk, een Raad van Financien van dien tijd met een Thesaurier-Generaal, een Agent, of Secretaris van Staat, of Minister, van Justitie, hende men toen niet. Het openbaar ministerie was bijbaar in handen van het Nationaal Syndicaat overgegeven. Maar wat ook ook, zijn ingeval van twijfel, of twijfel van de staatsregeling, dat laatste hoewoording had te dien tijd dezelfde, waartoe men thans wederom hoort, onder dat iemand eenige herovering daartoe...

Destijds had men geen denkbeeld van een ander staatsregt dan zoo als het in de acte van staatsregeling geboekstaafd stond.

Zoude toen, ingeval van twijfeling of verschil omtrent het regt verstand van eenig artikel van die acte van staatsregeling, of van het daarin vervatte staatsregt, het openbaar ministerie, dat is, het collegie, toenmaals Nationaal Syndicaat, zich bevoegd geacht kunnen hebben, om deszelfs eigene wijze van zien omtrent een betwist of betwistbaar staatsregtelijk onderwerp tot een grondslag te nemen van een voor eene regtbank te nemen requiisitoir tot eenen eisch van strafvordering wegens een feit, waarvan de vermeende strafwaardigheid niet anders dan uit dat eigen eenzijdig staatsregtelijk aanzigt te betoogen was?

Ongetwijfeld neen! Ondanks de te onderstellen zeldzaamheid van zulk voor te komen geval, was hetzelfde met bijzondere zorgvuldigheid voorzien bij artikel 105 der staatsregeling, waarvan de bewoordingen in meer dan een opzigt hier herinnering verdienen. »Ingeval van twijfeling of verschil omtrent het regt verstand van eenig artikel der acte van staatsregeling, zoo luidde het daar, »zal hetzelfde door »het daarbij belanghebbend collegie» (in casu, het openbaar ministerie, toen Nationaal Syndicaat geheeten) »ter kennis gebracht worden van het Nationaal Gerechtshof, hetwelk, de letter der staatsregeling niet volkomen duidelijk oordeelende, hiervan aanschrijving zal doen aan het Wetgevend Ligchaam, alsmede aan het Staatsbewind, ten einde ieder uit den hoven te benoemen negen leden, welke gezamenlijk met de leden van het gerechtshof-zelf, eene vergadering zullen uitmaken van zeven en twintig personen, — onder het praesidium van den President van het Hof, die den staat van het geschil duidelijk zal voordragen, en bij meerderheid doen beslissen. En indien dezelve (vergadering) bevindt, dat die duisterheid niet kan opgeheven worden zonder authentieke interpellatie, zal het voorstel door het staatsbewind ter beslissing van de stemgerechtigde burgers worden gebracht.»

Andere tijden, andere zeden. Maar, indien het waar is, dat een voorschrift, volkomen op den toenmaals aangenomen voet, niet strookende zoude zijn met de staatswet, onder welke wij tegenwoordig leven, zoo is aan den anderen kant niet minder waar, dat ook aan die staatswet althans den schijn gegeven is van insgelijks op een (door de zoogenaamde aanzienlijken uitgebrachte) volksstem te rusten, en spreekt daarom van zelve, dat eene uitlegging van eenig duister of niet volkomen duidelijk onderwerp van staatsregt, waardoor aan hetzelfde een andere dan de algemeen begrepen zin zoude gegeven worden, niet bestaanbaar kan zijn, ten zij althans op gelijke wijze bekrachtigd, als omtrent veranderingen of bijvoegingen in de grondwet is verordend. (Wordt voortgezet.)

De IJssel en het Grifkanaal.

De Zwolsche en zoogenaamde Overijsselsche Courant bevatte dezer dagen een bericht, omtrent het daarstellen van een kanaal, van af de haven-kom te Apeldoorn tot in den IJssel bij Brummen of Dieren. Het kanaal van Hattem naar Apeldoorn is een geschenk van WILLIAM I, doch uit diens nalatenschap, bij de wet van 6 maart 1844 (Staatsblad, no. 16) overgedaan aan den staat tegen eene schuldvordering van 755,000 à 3 1/2 %, voor zoo ver die uit de opkomsten kunnen betaald worden. Het moge elders eenigen meedere welvaart hebben aangebragt, — op den handel en de welvaart van alle plaatsen langs den IJssel, tot bij Zwolle toe, heeft het allernudeelst gewerkt. Het gevolg van hetzelfde is geweest, dat de handel der Veluwe, welke vroeger op Harderwijk, Nijkerk, Arnhem, Zutphen en vooral Berden gedreven werd, zich grootendeels naar Apeldoorn en Zwolle heeft verlegd. Wat dus ginds verloren werd, werd hier gewonnen. Het Overijssel, hetzelve, heeft hetzelve met alle overige IJsselplaatsen ook van het nieuwe plan weinig goeds te wachten, ten ware men der meening zij toegeedaan, dat alle de Zwolle van zinnen is. De voordelen, welke die groote onderneming zoude opleveren, komen ons voor in het bericht zeer overduidelijk opgegeven. Wat naar de 134 fabrieken, die dan naar grondstoffen kunnen aanvoeren, en niet eenen draad, en even gemakkelijk die grondstoffen over het bestaande kanaal of over den IJssel aanvoeren. Het waterweg voor Harderwijk, Nijkerk en Zutphen naar den Rijn, dat in het belang van de IJssel, zal het nieuwe Grifkanaal nimmer kunnen verdragen.

Een oog op de kaart zal iedereen overtuigen, dat het kanaal van Hattem naar Brummen geen drie uren korter kan zijn dan de IJsselstroom die plaats, zoo als het berigt luidt: integendeel, dat deze minstens twee uren korter is. Hier komt bij een aanzienlijk geal sluisen, hetwelk de vrije vaart belemmert en een kostbaar tijdverlies veroorzaakt.

Waar is het, dat de vaart op den IJssel langen tijd door zandbanken werd belemmerd. Alleen een man als de edele graaf van ACHTERHUIS, die het groot belang van Overijssel bij dien stroom doorgrondde, wist, zonder eenige bijdrage der provincie, niettegenstaande alle tegenwerking, de middelen te vinden, om die vaart te verbeteren en de zandbanken te doen verdwijnen.

Ook het lijnpad langs den stroom is gebrekkig, en het is weinig te vermoeden, dat de provincie Overijssel eenigen maatregel ondersteunt, om zulks te verbeteren. Want zoo niet de stad zwoegte belang bij een onderneming heeft, ziet men hoogstzeldzaam eenige medewerking door die provincie. Bij hoog waterstand, datrenboven, is het beste lijnpad zonder vrucht. Lang scheen het ons, dat de vaart op dien stroom voor opkomende schepen bij tegenwind onpraktijk bezwaren had.

De handel zelf zal zich ook in dezen die verbetering moeten verschaffen, welke de kunst haaraanbiedt. En dit kan en zal hij.

Op verschillende rivieren, en bepaaldelijk op den Rijn, is in de laatste jaren eene stoom-sleepdienst tot stand gekomen, bestemd om geladen schepen tegen stroom en wind op te slepen. Te Kampen, waar de bloei van den handel een nieuw tijdperk schijnt ingetrokken, verzamelen wij, heeft zich thans eene commissie gevormd, met het doel, om voor den IJssel zoodanige dienst daar te stellen en waartoe bereids eene negotiatie is geopend. Noch waterhoogte, noch stroom en tegenwind zullen de opkomende schepen meer noodaken zich waken lang bij het Kalesveen, of elders op te houden. Het groot belang hierbij van alle steden langs den IJssel, vooral van Deventer en Zutphen, is duidelijk. Voorzeker verdient dit plan aldaar medewerking te vinden, en wij verwachten, dat het welbegreep en belang van den IJssel-handel eene ondersteuning, tot stand zal brengen, welke den IJssel zal plaatsen in den rang, welke hem onder onze stroomen toekomt, en zal hervormen in eenen immer toegankelijk handelsweg. (1)

6 februari, 1846.

Aan de Redactie.

Adviezen zijn vogelverschrikkers. Zij maken wel beweging, maar zij kunnen toch niets doen.

(Arnhemse Courant, woensdag 4 februari 1846, no. 27, zevende kolom, 20ste regel, van anderen.)

In date 1 oktober 1845, no. 35, B. Afdeling personeel, werden de heeren generaals, hoofd- en verdere officieren, van het leger, door Zijne Excellentie den heer minister van oorlog bekend gemaakt met een aanhangig voornemen, om aan de gepensioneerde officieren der landmagt kosteloos geneeskundige verzorging te verschaffen; er werd in den aanhef dier kennisgeving door den minister gezegd: »dat Z. Exc. reeds sedert eenen geruimen tijd op middelen was bedacht geweest, om dat gewenscht doel te bereiken; — er bij aanvoerende: »dat de aanspraak der gepensioneerde officieren op te gemoet-koming in hun min gunstig lot, ten doelen aanzien, steeds volgemeen werd erkend.

De moeilijkheden, echter, welke de minister, in een geldelijk gezigtspunt, er in zag, om al de gepensioneerde officieren met hunne huisgezinnen in die vrije geneeskundige behandeling te doen deelen, zoudt Z. Exc. besluiten, een beroep te doen op de goedwilligheid der in activiteit dienende officieren, en werd door Z. Exc. voorgesteld; dat, behalve de korting, waaraan men de pensioenen der belanghebbenden wilde onderwerpen, de niet gepensioneerden, door het vrijwillig afstand doen van een gedeelte van hun pensioen, een fondse onderhouden, daarstellen, hetwelk jaarlijks niet meer dan f 16,000 zoudt behoeven, welk voorstel den heer minister als aanvaardbaar toescheen; dat Z. Exc. het niet noodig achtte, iets tot ondertoeuing van hetzelfde aan te voeren; alleenlijk verstaande Z. Exc. dat hetzelfde van de vrije overweging van elken officier werd overgelaten.

Uitschrijven behjgt de, door den minister voorgestelde maatregel, bij de actief dienende opper-, hoofd- en verdere officieren, niet dien algemeen bij de te hebben mogen onderzenden, welke tot het in stand brengen en in stand houden van de bedoelde goedwillige instelling volstrekt werd vereischt; en waarp Z. Exc. voornemens had, te mogen rekenen; terwijl gaande de verschillende voorwaarden, onder welke alleen welon, zich tot de toetreding genegen hebben verklaard, met geen mogelijkheid kan van

(1) Wij hadden het bovenstaande geschreven, toen ons het Handelsblad van heden in handen kwam, waarin een artikel uit Arnhem voorkomt, dat hetzelfde onderwerp behelst. Het verheugt ons, dat de schrijver, blijkbaar een deskundige, die de zaak in de bijzonderheden kent, zoo eenstemmig met ons over dezelve denkt, en wij bevelen eveneens dat artikel ter lezing van belanghebbenden dringend aan.

den voldaan; zoodat Z. Exc. zich dus verplicht gevoelt, van alle verdere pogingen, tot invoering van gezegden maatregel, ten eenemale te moeten afzien. (Missive van 11 december 1845, no. 25, B. Afdeling personeel.) De voorwaarden, dus, welke sommige officieren hebben gemeend te mogen stellen, zijn tran aanwezen hoogstwaarschijnlijk versehuldigd aan de zinsnede in 's ministers missive van 1 oktober, waarin men te kennen gaf, dat men verlangde, dat het voorgestelde door elken officier vrijwillig werd overwogen. Ik wil dus gaaf aannemen, dat die voorwaarden zoo onuitvoerbaar waren, dat aan dezelve met geen mogelijkheid kon worden voldaan, liever dan te vooronderstellen, dat het met het verlangen naar die vrije overweging zoude gesteld geweest zijn, als met de adviezen van IK, in het aan het hoofd dezes prijkende motto.

Doch gesteld nu, dat de bedenkingen, of adviezen, of voorwaarden dier heeren opper-, hoofd- en verdere officieren, zoo geheel en al tegen 's ministers wijze van zien aandruischten, dat men met geen mogelijkheid zich met dezelve konde vereenigen, — moet dit dan nu eeneweld zijn, waarom men van alle verdere pogingen, tot invoering van den maatregel ter voorziening in de geneeskundige behoeften van gepensioneerde officieren, woonachtig in steden en plaatsen, alwaar officieren van gezondheid aanwezig zijn, ten eenemal zoudt moeten afzien? En zoudt er niets op te vinden wezen, om voormalige officieren kosteloos van geneeskundige behandeling en verzorging van geneesmiddelen te voorzien?

Mijn's Bedunkens — wat de laatste vraag betreft — ja! en zelfs, naar ik vermeen, zonder dat daarvoor een halve cent meer op het budget voor het departement van oorlog, hoofdstuk »militaire geneeskundige dienst» zoudt behoeven te worden uitgetrokken; of zoudt dat men noodig zoudt hebben, het tegenwoordige geringe aantal officieren van gezondheid met een enkel en te vermeederen.

Zoo als thans de bepalingen, op het stuk der vrije geneeskundige behandeling, bestaan, zijn er een menigte individuen, welke tot die vrije geneeskundige behandeling gerechtigd worden beschouwd, welke er mijns inziens, niet de minste aanspraak op te maken hebben. Ik bedoel de vrouwen, kinderen en dienstdienden (in een woord, de huisgezinnen) der gediende militairen!

Indien men nu besloot, om de vrije geneeskundige behandeling en verzorging van geneesmiddelen alleen toe te staan aan de militairen, en die vrouwen, kinderen en meiden-praktijk aan de burger-geneesheeren overliet, — dan konden de ANNE-GEPENSIONEERDES zeer goed door de militaire geneesheeren worden behandeld en uit de militaire apotheken kosteloos van geneesmiddelen worden voorzien, zonder dat de eersten hunne behoeften daardoor zouden zien vermeerdert, en zonder dat het gouvernement er eenen enkelen stuiver meer om zoudt behoeven uit te geven.

Doch uit het gezigtspunt van recht en billijkheid, houde ik het er voor, dat de gepensioneerde, die zijne krachten en gezondheid aan langdurige, vermoeijende dienst ten offer bragt, wij wat meer aanspraak heeft, om des militair geneesheers bereid te zijn om hulp in te roepen, dan zoo meppige, verongelukkige jonge vrouw, wier eenige aanspraak op de bijna perpetuele tegenwoordigheid van den militair doctor bestaat, omdat papa-lijf het militaire kleed draagt! Om nu niet te gowgen van het aantal meiden, en soms inwonende bloedverwanten, welke, in een enigzins groot garnizoen, reeds alleen zoo veel naloopeus vorderen, dat men, in plaats daarvan, even goed zoo niet gemakkelijker een kosteloos GE-GEPENSIONEERDES zoudt kunnen toe diende staan.

En nu vraag ik maar (adviezen geten doe ik niet) waarom heeft, bij voorbeeld, de weduwe van een of ander burger, (laten wij stellen de weduwe van een rijk man) indien zij met eenen militair-hertrouwt, en hem een aantal kinderen, groot en klein, mede ten huwelijk bragt, — dadelijk, na de uitteking van het huwelijk, voor haar, en hare kinderen en meiden aanspraak op vrije geneeskundige behandeling en kosteloze verzorging van geneesmiddelen? terwijl de gepensioneerde officier, die 40 jaren en langer zijnen koning en vaderland trouw en eerlijk gedienst heeft, zoudt bij zijn pensioen acte in handen krijgt, niet een meer aanspraak te maken heeft — op een handvol piksel voor zijne oude wonden? ... Hoe de dame, met hare ledigheeden, en soms leelijke, kunnen om doctor zoudt zoo dikwijls het haar in het hoofd komt, en zoo veel geneesmiddelen, onder allerlei vorm, verkrijgen, als zij maar lust hebben te slikken!

In het belang van mijner mede-gepensioneerden, waag ik het, Z. Exc. den minister van oorlog te verzoeken, (niet voor te stellen) eens in ernstige overweging te willen nemen, of er niet het een of ander op te vinden zoudt zijn, om de gepensioneerde officieren in de garnizoensplaatsen, waar zich militaire geneeskundigen bevinden, kosteloos te doen behandelen en van geneesmiddelen te voorzien? en of Z. Exc. niet met mij zoudt moeten instemmen, dat, als voortaan alleen de militairen, zoo wel dattive als gepensioneerde, op die vrije geneeskundige behandeling en kosteloze verzorging van geneesmiddelen werden gerechtigd verklaard, het geneeskundige personeel, zoo als het thans bestaat, voldoende zoudt zijn om in de behoeften te voorzien, en de verstrekking van geneesmiddelen niet meer zoudt kosten dan thans? Wat men zegt, ik houde mij overtuigd, dat, als die

praktijk der huisgezinnen werd aangenomen, en dezelfde ten behoeve der gepensioneerde officieren werd vastgesteld, er, ten opzichte der geldelijke uitgave voor geneesmiddelen, een belangrijk voordeel voor 's rijks schatkist het gevolg van zoudt zijn.

7 februari 1846.

Een gepensioneerde.

Advertentien.

VERKOOPE VAN VASTE GOEDEREN.

Te Zutphen, in het Nederlandsche Koffiehuys aldaar, zullen, op Woensdag den 18den Februarij 1846, des namiddags om 3 uur, in openbare veiling gebragt, en 14 dagen later zijnde den 1den Maart, terzelfder uur en op plaats (naar geposgen geldende) sijnak verkocht worden de navolgende, aan ondescheidene Eigenaren toebehorende, VASTE GOEDEREN, te weten:

1o. Een kapitaal HEERENHUIS en ERF, met TUIN, STALLING en KOETSCHUIS, staande en gelegen ter gezegde stede, aan de Groote Marktmarkt, Wijk E, No. 383, voorzien van 12 KAMERS, ruime en groote ZOLDERS, KEUKEN, KELDERS, WEL- en REGENWATER POMPEN en verdere GEMAKKEN. — Aanjaardbaar 1o Mei eerstkomende.

2o. Een kapitaal HEERENHUIS en ERF, met OPEN PLAATS en ACHTERHUIS, mede ter gezegde Stede, aan de Groenmarkt, Wijk C, No. 69, waarin 13 KAMERS, 2 KEUKENS, 9 ZOLDERS, 2 KELDERS WEL- en REGENWATERS POMPEN en verdere GEMAKKEN. — Aanjaardbaar 1o Mei eerstkomende.

3o. Een HEERENHUIS en ERF, mede ter gezegde Stede, in de Benkestraat, Wijk No. 292, waarin 7 KAMERS, KEUKEN, ZOLDER, KELDERS en verdere GEMAKKEN. — Aanjaardbaar 1o Mei eerstkomende.

4o. Een HEERENHUIS en ERF, mede ter gezegde Stede, op de Nieuwstad, op den Hoek van de Halterstraat, Wijk A, No. 80, waarin 8 KAMERS, KEUKEN, ZOLDER, KELDERS, en verdere GEMAKKEN, voorts daarnaast, in de Halterstraat, gelegen HUIS en ERF, No. 79, STAL of SCHUUR, en dog een HUIS met STAL, No 78; zijnde de gevende worden zoo in massa als parcellenwijze, en aanjaardbaar 1o Mei en 1o Augustus eerstkomende.

5o. Het PLAATSJE der Oudekerke genaamd, WEILAND en BOUWLAND; te zamen groot ongeveer 1 Buiden en 87 Rooden, in Voorstonden Gemeente Brummen, nabij Zutphen, staandaardbaan deelsijk.

Nog zal op den 1den Maart, tegelijk, in verkoop worden gebragt eene BANK, in de Broederkerk te Zutphen, gemerkt A A A, houdende ZITPLAATSEN, te veilen zoo in massa als in de plaats elk afsonderlijk.

Ter bevestiging van de Huizen binnen de Stadt, zal men vooraf bij de bewoners moeten doen belet vragen, blijvende inmiddels al de perceelen ook UIT DE HAND TE KOOP; terwijl nadere informaticn zij te bekomen ten kantore des Notaris LULLOFS, te Zutphen. — Breeuen franco.

GIDEON JOHANNES RISSEEUW, vroeger werkzaam bij de Heeren Botsch handlaten **DOMAN en ZON**, te Zulte Bommel, wordt oppergaepen, zich, ten spoedigst aan te melden bij den Notaris van SCHERM-REBEK, te Utrecht, ten einde mededeelingen te doen van de zaken, welke hem in de rechtzaak van **STIBON, OSSER** tegen **STIBON** betrekking hebben; terwijl degenen, aan welke de verblif-plaats van genoemden **G. J. RISSEEUW** bekend mogt zijn, alsmede zij, welke iets te vorderen hebben van of verschuldigd aan **aan** willen, te zeggen Heer **G. J. RISSEEUW**, den 1sten Maart 1846, schriftelijk opgave te willen doen ten Kantore van voornoemden Notaris.

Bankfaas
Arnhem, den 18 Februari 1846.
Oude Wilt van f 0.00 tot f 0.00; Nieuwe Wilt van f 8.50 tot f 11.25; Rogge van f 8.30 tot f 8.50; Boekweit van f 7.50 tot f 8.15; Garst van f 5.00 tot f 5.50; Friesche Baver van f 0.00 tot f 0.00; Friesche Baver van f 0.00 tot f 0.00; Witte Bonen van f 0.00 tot f 0.00; Groene Eruten van f 7.00 tot f 8.25; Groene Eruten van f 0.00 tot f 0.00; Gede Eruten van f 8.50 tot f 10.50; Koolzaad van f 0.00 tot f 0.00; Aukelzaad van f 0.00 tot f 0.00; Klaverzaad van f 0.00 tot f 0.00; Aardappelen van f 2.25 tot f 2.50; Haver van f 0.90 tot f 0.94 het pond.

Waterhoogte te Arnhem.
Den 14 Febr. 5 1/2 P.M. 8 P.M. 9 P.M. 10 P.M. 11 P.M.
Te Arnhem, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.